חושו משפט כו כח הלכות

---×-

הכחה יעפ"ר כהן ילפיל סוף סי מ': י. אפידו בדד דבקרים בי'. ליש דמשמע

מדבר מיר"ם הללי דס"ל שגם על חירופי

דחכם אינה מישות מחילה ובמיימוני

ובטור משמע להדיה דלה המרו רו"ל כן

כ״ה המקלל לכל הדם ימשום שכבר נמחייב

בלאו מן החירה בשנה בקללו ואין בידו

דהמהלל למהלי הבל החירופו חלוולו

דכל אדם מהני מחילה דומ׳ למי שנתחייב

נידוי על שהפקיר בב"ד דמהני מחילה

וכדמסיק המחבר לכתוב כן כאן. אף

שהטור כתב ע"ו לי מכין אינו ר"ל מכת

מרדות הבא על החירוף אלא ר"ל מלקות

וכמ"ם הרמב"ם שם וכ"כ הכ"מ בהדים

שם וכמ"ם בפרים׳ ע"ם ודברי מור"ם נ"ע:

יא. כגון שחוו העם מבעמין. פי׳ כה״ג

איכא הפסד בכבוד הבורא הואיל ופקרו

ח. המקדל המת פסור, מדאנטריך קרה נוצית המהגנ הציי נחחר מיתה 1.

שסוא חייב ש"מ שסמת אינו בכננ כתם קננה יכפ"ר: ב. יאם רצו

הדיינים להכותו כו". פי להכותו ייתר על" הנדי ה"י הם ריחון שהוח חים

שקל בשיניו הנדף יותר מההכחה הו טישין כמי החמיר בשיניו דהיינו

שפתי באר הגולה 86

כ וכ"ל הרמנ"ם שם ממשמעי הכנ"ם שם דף פ"ה ש"ב: ל נמנלר נמ"ש ב"ד מי ומ"ב וכף של"ד: מ וסיים שם ב"ל מחוקף המתמקף: " ב"לי וכן כול למנו והנה זו ש"ון לפיל לחר סער לו והרב סמ"ע הרמו בל"ב והלנש"ד בורו במכל והרמו לי מקום וכ": ב דנשיל במל וכי מתוכת דף "יו ע"ל וכמ מידו לון לו כפרה משום שות שומים וכי מידו לון לו כפרה בשום סשונה עד שימוריםו כל של ממל לו מידו ע"ל מידונות א בריימול ב"ק דף כ"י ע"ל ורמנוקי לה

שיעדוהו כג שלה מחל על הצילר: ה א בריישה ב"ק דף נ"יו ע"ח וכדמוקי לה שם בנמרה: ב שם כמום" משום דשוב אינם יכולין להפיד דמיון שהגיד שוב אינו חחר ומגיד אבל חוץ לב"ד יכול לחזור ולהפיד:

הגהות אמרי ברוך

הגהות אמרי ברוך

ממיע סקיי) שלא דגור
דהיי ליינ ער בייד מי רכייז סליג
די ער שלי ליינ ער בייד מי רכייז סליג
מיין שם ומסי לליע מ"ו: סמ"ע פ"ק
ים יון דגרי במקיים ותמתשת דגריי זלף
נעיד שליין דגרי במקיים ותמתשת דגריי זלף
בייד של שליט אלל לחייב שנועה לם כב
דרש לכות עדה מדע בסיד לילל ולם
בייד לכות עדה מדע בסיד לילל ולם
מי ליינ פ"ו ברות לתומים שם סקיו:
מי ליינ פ"ו ברות לתומים שם סקיו:

חידושי רעק"א

בן (א) אפילו מחל המתחרף כו'. נ״ע דמשמע מדברי מור״ם הללו דס״ל שגם על חרופיה דחכם אינו מועיל מחילה ובמיימוני ובטור משמע להדיי דלה אמרו רו"ל כן כ"ה אמקלל לכל אדם ומשום שכבר נתחייב בלאו מן התורי בשעה שקללו ואין בידו למחלו אבל אחרופו חלוולו דכל

אדם מהני עכ"ל סמ"ע ובנ"ה פי' דברי מור"ם בהג"ה דר"ל בין שהי' מתחייב מלקות מן התור׳ כגון שהתרו בו וקללו כשם או בכנד בפר וקראו מתחרף לפי שאין מלקין בומן הזה ואין עליו אלא שם מתחרף ובין שלא התרו בו או שקללו בלא שם וכנוי או שא"ל אל יהא ברוך דאיכי איסור דאורייתא לחוד כיון דמ"ת חטא וכבר נתחייב עונש מן התור' חין כידו למחול ועונשין אותו כפי מה שיראה עכ"ל הב"ח וק"ל:

בה (א) כל מי שיודע עדות כו'. כתב מהרי"ו סי מ"ב דאם שום עד יאמר שאין רשאי להעיד מחמת שקבל עליו בסוד שלא לגלות הדבר או בע"ד יתיר נו ואותו בע"ד שאתר לו בקוד שלא לגלות הוא עלמו ימיר לו וכן הוא שם במהרי"ון לגלות הדבר עכ"ל והביאו ד"ת סי זה סעיף א' עכ"ל סמ"ע וע' לקמן סר (רס"ו) ורס"ון בסמ"ע ס"ק ד' כיולא בוה:

וין וה״ה המקנל ^{כן} מת המת פטור ^כ (טור) אבל איבורא מיהא איכא ל ניאן ואם חרף ת"ח מנדין אותו מ ואם רצו הדיינים ^[2] להכותו מכת מרדות מכין ועונשין אותו ^[יב] כמה שיראו ויג' ואם חרף עם הארץ עונשין אותו כפי שהשעה מ צריכה (א) י ויז! ה) (* ספי מחל המתחרף (ניא המתקלל) עונשין אומו שכבר מטא ונתחייב (טור) מי שנתחייב נידוי מפני שהפקיר בב"ד ורצו ב"ד למחול על כבודם ולא נידוהו י הרשות בידם (מו) והוא שלא יהיה בדבר הפסד בכבוד הבורא יא כגון שהיו העם מכעשין ככבוד התורה ובדיינים הואיל ופקרו העם כדבר צריכים לחזק ולענוש כפי מה שיראה להם:

הלכות עדות

כח כיצד מאיימין העדים ואין מקכלין עדות שלא כפני בע"ד. וכו כו סעיפים:

: העם כו׳ וק״ל בח א. כל מי שודע עדות כו'. פא כ' מהרי"ו סי מ"ב דאם שום עד יאמר שאין רשאי להעיד מחמת שקבל

עליו בסוד (") שלא לגלות הדבר אן בפייד יתיר לי ואותו בע"ד שאתר לו בסוד שלא לגלות הוא עלתו יתיר לו וכן הוא שם בתהרייון לגלות הדבר עכ"ל והביאו ד"ת סיי זה ס"א : ב. עדות החבורו. לאפוקי (עכו"ם וכמ"ש בסמוך בס"ג: ג. וראוי ההעידו. לאפוקי קרוב או פסול ואפי למ"ד החרם חל על הקרובי" מ"מ כל זמן שלא נמנו חרם אינו מסיבו ממון ב"י: ד. ויש החבורו תועדת בו. לאפוקי אם לא ראו ההלואי אלא שהלום הודה בפניהן שחייב לזה ולא בכלל נשיאום עון כיון דאף אם יעיד אינו מחייבו ממון ב"י: ד. ויש החבורו תועדת בו. לאפוקי אם לא ראו ההלואי אלא שהלום הודה בפניהן שחייב לזה ולא אמר אסם עידי דאין הועלה בעדותן דיכול הלה לומר שלא להשביע את עלמי כוונתי כמ"ש בקמוך ס"ח ולקמן סימן ל"ב ופ"א ואפר אס שמעו שהודה שנת הגום בירי יותן נושבת בכוותן היסור שהם של שנת של של של החלבה כנו של הקומן ביתו לכל עדותן אם יחתר זה הלא הדית לו ע"פ תביעתו כתכמו בדרישה דניאה דאין לריכין להעיד כדי דע"י עדותן ילערך לישבע שלהשטות נתכוון דגם בלא עדותן אהד"ם והם אף אם יעידו העדים ויטעון להד"מ יהיה פטור מהשבועה וכמ"ש הטור בפתי פליד ע"ש: ה. חייב ההעיד. כמ"ש בפ" ויקרא והוא עד או ראה או ידע אם לא יגיד ונשא עונו ואע"ג דלפני זה כתיב ושמעה קול אלה מ"מ הוכיחו חייל -דונשא שוני לא עליה קאי דאייה ישא עונו מבעי ליה אלא היים דקרא ושמעה קול אלה להעיד בדבר עדום שבלאייה נחי היה בכלל אם לא יגיד ונשא עונו או אחרי שמעו קול אלה ולא הגיד חייב נמי קרבן המפורש שם בפרשה ועפ"ר: ו. אם יתבענו. דכמו דבלא חביע' אינו חייב קרבן על שמעו קול אלה ה"ע לענין נשיאות עון אינו בלא תפיעה ועפ"ר: ז. בב"ד. דמדכתיב אם לא יניד ונשא עונו ודרשינן כיון שהגיד (שאינו יודע לו עדות) שוב אינו חחר ומגיד והיינו דיקי בכ"ד וע"ל סי כ"ע סק"ע: ה. בין שיש עד אחד עמו. פי אפי אומו עד אינו בכאן ורולה להמתין עד שיב אר יחד וחדיבו ממון בעדותן קמייל דלא אלא חייב להעיד מיד כ"יכ מור"ש ועפ"ר: ב. בין שדווא לבדו. (") דעד א' מביא לידי שבועה דאוריים' ואולי ישלם ולא ישבע ונמלא

ריאור מיל הנמי דפנהי פיה לו כי לייה כנו נמי מדי דהי כו עורב: [-א] הגם דרך תיה בי הגם דבר, קדוסון כ' ש"כ: [-צ] (ירישום) בבה שראו. זהו מכות מרות לכי המכנים כפי שינלו הדיינים (ערים: (רישום) בבה שראו בי. פוספתה!) פייג דממא מלקה לממוץ אמון אל מרות מרדות אינו ען כן לאל מעין לא מון בד שקל פלי או בי של שמל מכון הנה הידני בי בה שדאו. מרשי מחלים מיש של בי לייחום האם הבי הידני בי בה שדאו. מרשי מחלין קדיל כי דיה מכם מרדות כי ושימו ערים: [ירי מוש האם בי בה שדאו. מרשי מחלין קדיל כי דיה מכם מרדות כי ושימו ערים: [ירי מוש האם בי בה שדאו. מרשי מושים מרים בי מרשים מרשים

בן (6) לשון. פי מס אומר ארור הוא להי או לשדי חייב מלקום דבלא שם יכינוי גם בלשון ארור לא מתהייב. סמ"ע: [כן להבותו. פירוש יותר על הנידוי א"נ אם רואין שהוא איש שקל בעיניו הנידוי ייתר מההכאי טושין לי הסמור בעיניו. סמ"כ:

בח (b) וראוי. ללפוקי קרוב או פסול ולפילי לח"ד החרם חל על הקרופים מ"ח כ"ז שלה נהני הרם אינו בכלל נשילת עין דלף אם יעיד אינו מחיינו ממון כ"י. ממ"ב: ונו תיעדת. להפיקי אם לא ראו הסלוא" אלא שהלרי הוד בפניהן ולא אחר אתם עידי דביל הלה ליחד שלה להשביע שלח נייומי

שור ציינו מותר במותר כני למסיין קרוב לי מכול כי של נמצי בעיר בי ל בי החיי מכול בי לחיי מותר בי למותר בי לחיי בי לחיי

מרוים זה בעדותו ל' הטור : י. ואם כבש עדותו כו'. ואפי ב' עדים הן שכנשו פטורים בדיני אדם : "דרב" שהיה של הביפתו ולמה להד"ה דפטור משבימה הוא ממוה נעיד חי"ל דחייב שנועה זה ממיש העור כך ליכ מסרלם!
שהיה של הביפתו ולמה להד"ה דפטור משבימה הוא ממוה נעיד חי"ל דחייב שנועה חי"ל יה"ל משור השטים הינ יהל שמור השטים הול בשל אלדוך לשכב שבון להשים לה בי של הביב בל הוא בי בשם הרא"ש אלחורים מנו לפעור השטיםה ומיילו לו מכנ בלון רק שטים היסים על כפידה החימון מנו עלה בי של הנה יחיף לשב בי של הבי הוא דבר שלחור לה מכני בלון העור של הבי להוא היי היים להיים הלון המשביח ללו הכל שלח היים בשם בי בלון העור שם שכבו ולפי היים עם בי הלו בי שלחור להיים לדן המו של בי שלחור להיים לדן שלחור היים להיים בלון שלחור הייל כאן מל לה לה לין שובלה בידתו ויים להיים בלון מדים היים שלחור להיים לדן שלחור להיים לדן שלחור להיים לדן שלחור להיים לדן שהיים שלחור להיים לדים להיים שבים בי ולישל מדים להיים שבים בי ולישל מדים להיים שבים בי ולישל מדים להיים שבים בי ושלחור להיים לשבים בי שלחור להיים בישבים בי שלחור להיים בישבים להיים בישבים בי שלחור להיים בישבים להיים בישבים בי שלחור להיים בישבים בי שלחור להיים בישבים להיים בישבים להיים להיים בישבים להיים בישבים להיים בישבים להיים בישבים להיים בישבים להיים להיים בישבים להיים בישבים להיים להיים בשבים להיים בישבים להיים בישבים להיים בשלחור להיים בשלחור להיים בשלחור להיים בשלחור להיים בשלחור להיים בשלחור בישבים להיים לשלחור בישבים להיים להיים להיים שלחור בישבים להיים בשלחור בישבים להיים לשלחור בישבים להיים בשלחור בישבים להיים בשלחור בישבים להיים בשלחור בישבים להיים בשלחור להיים בשלחור בישבים להיים בשלחור להיים בשלחור להיים בשלחור להיים בשלחור היים להיים בשלחור היים בישבים להיים בשלחור היים בישבים להיים בשלחור בישבים להיים בשלחור להיים בשלחור בישבים בישבים בישבים להיים בשלחור בישבים בישבים